

ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

(Συνέχεια)

Ο ιστορικός οὗτος λέγει τὸν φονέα ὁμοεθνή αὐτοῦ Σέρβον, ὁ Σααδεδδὶν «ἄζάπην», ὁ Δούκας, δύο «ἄζάπιδες», ὁ Πούσκουλας, τρεῖς Γενιτοάρους ὁ δὲ Ἀχμέτ Μουχτάρ, ἀποσιωπῶν τὴν ἀποτομὴν καὶ συγκαλύπτων τὴν ἔκθεσιν νῆς κεφαλῆς λέγει ὅτι, ἐπειδὴ ἐκκυκλοφόρουν ἀπίθανοι φῆμαι παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς περὶ ἀναλήψεως τοῦ Κωνσταντίνου τῆς ἐν ὑπογείῳ διαμονῆς αὐτοῦ ζῶντος, ὑποτίθεται ὅτι πρὸς διάλυσιν αὐτῶν ἐγένετο ἀνάγκη τῆς δι' ἰδιαιτέρου σημείου ἐνδείξεως τοῦ θανάτου τοῦ Αυτοκράτορος.

Περὶ τῆς τύχης τοῦ νεκροῦ τοῦ βασιλέως οὐδὲν λέγει, γράφων μόνον περὶ τῆς κεφαλῆς. ὁ δὲ Φρανζῆς τούτων περὶ τῆς κεφαλῆς οὐδὲν λέγει, γράφει δὲ μόνον περὶ τοῦ πτώματος. Ἀξιοπιστότερος ἐν τούτοις εἶναι ὁ Φρανζῆς, καθ' ὃ αὐτόπτης καὶ ἐνδιαφερόμενος, καὶ ὑπὸ ὀθωμανῶν προσέτι θεβαιούμενος, λέγει λοιπὸν ὁ Φρανζῆς ὅτι ἀγνωρισθέντος τοῦ πτώματος ὁ Σουλτάνος περιχαρὴς καὶ εὐφραυνόμενος ὑπῆρχε καὶ προσταξεί αὐτοῦ οἱ εὐρεθέντες χριστιανοὶ ἔθασαν τὸ βασιλικὸν πτῶμα μετὰ βασιλικῆς τιμῆς. Ὁ ἱστορικός Ἑβλιά θεβαιοῖ τὴν ὑπὸ χριστιανῶν ταφὴν τοῦ πτώματος καὶ ὀρίζει τόπον ταφῆς τὸ Σουλῶν Μοναστήριον. Τὸ μνημεῖον τοῦ Κωνσταντίνου ποῦ ἔκειτο οὐδ' οἱ μεταγενέστεροι ἐγνώρισαν. Ὁ Ζυγομαλᾶς ἐκ παραδόσεως πάντως μαθὼν, ἔδειξεν εἰς τὸν Γκερλᾶχ τόπον ἐν ᾧ πεσὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου διήθεν ἐφονεύθη, ποῦ ὁμως ἐτάφη οὐδὲν εἶπεν, ἀγνοῶν τοῦτο.

Συνεχίζων ὁ ὀθωμανὸς ὁμοίως ἱστορικός Ἀχμέτ Μουχτάρ τὰς παραδόσεις, καθ' ἃς ἐν Βεφᾷ Γιοκουσῆ εὗρεν ὁ Κωνσταντίνος τὸν θάνατον, γράφει ὅτι εἰς ὃ μέρος ἔπεσεν ἀνεφάνη καὶ ἔκτοτε ἐορτάζεται ἅγιασμα, τὸ ἐν Βεφᾷ, καὶ προσθέτει ὅτι ὁ νεκρὸς ἐτάφη ἐν Βαλουκλῇ (εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς), ἐρειδόμενος εἰς τὰ γραφόμενα τῇ ἐκδοθείσῃ ἐν Βιέννῃ ἔκτενεί Παγκοσμίῳ Ἱστορίᾳ. Ἄγνοια ἐν τούτοις ἱστορικῇ πράττει ὁ Ἀχμέτ Μουχτάρ διττοχυριζόμενος τὰ τοιαῦτα, διότι τὸ εἰς χεῖρας τῶν Ἀρμενίων

Σουλῶν Μοναστήριον (Ὑψωμαθεῖα), ἦτο ἡ Μονὴ τῆς Περιβλέτου, μείνασα εἰς τὴν κυριότητα τῶν Ὀρθοδόξων μέχρι τοῦ ἔτους 1643. Ἐν αὐτῇ ὑπῆρχε μνημεῖον Αυτοκράτορος, ἡ τοῦ ἱδρυτοῦ Ρωμανοῦ τοῦ Ἀργυροῦ, ἡ τοῦ Νικηφόρου Φωκά, θεωρουμένου δευτέρου κείτορος. Ὅθεν καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Ἑβλιά συνέγραφε τὴν περιήγησιν αὐτοῦ (1620) ἡ Μονὴ ἦτο ἐτι εἰς χεῖρας τῶν Ὀρθοδόξων εἰδικάζομεν λοιπὸν ὅτι ἐσφαλμένως ἐληροφωρήθη ὅτι ὁ ἐν αὐτῇ βασιλικὸς τάφος ἦτο ὁ τοῦ τελευταίου βασιλέως Κωνσταντίνου. Ἀμφότερα τὰς παραδόσεις ταύτας περὶ τοῦ μέρους τοῦ ἐνταφισμού τοῦ βασιλικοῦ σκήνους. Σουλῶν Μοναστήριον ἡ Βαλουκλῇ κηρύσσονται ἀπαραίτητα, ὡς ἀπὸ τῆς ἀποστοπίας τῶν μὴ ἐμνημονευόμενων ὑπὸ ἱστορικοῦ τινος ἀξιοπιστοῦ ἢ τινος τῶν περιηγητῶν.

Ε΄.

Προκειμένου περὶ τοῦ τάφου τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, ὁ Ἀνδρέας Μουραβίεφ ἐδημοσίευσεν ἐν Πετρούπολει κατὰ τὸ ἔτος 1851 τὴν ἀνακοινωθεῖσαν αὐτῷ παράδοσιν, λέγων ὅτι ὁ μολᾶς τοῦ Γκιούλ Τζαμῆ οὐχὶ μόνον ἐπεβεβαίωσε τοὺς λόγους τῶν ἄλλων μολάδων περὶ τῆς υπάρξεως τοῦ τάφου τοῦ τελευταίου Αυτοκράτορος, ἀλλὰ καὶ ἔδειξε αὐτῷ τὸν ὑποτιθέμενον τάφον, ἔνδον αὐτοῦ τούτου τοῦ τζαμίου, πρὸς τὴν δεξιὰν πλευρὰν μεταξὺ τοῦ ἱεροῦ καὶ παραπλευρῶς τοῦ θυσιαστηρίου, ἐν ὑψηλοτέρῳ τοῦ ἐδάφους βαθμίδας τινὰς στένῳ θαλαμίσκῳ. Πραγματικῶς δὲ, ἐξακολουθεῖ λέγων, εὐρίσκεται αὐτόθι μαρμαρίνος τύφος. Ἀλλὰ τίς; Τοῦ πρώτου ἢ τοῦ τελευταίου; Τοῦτο μένει ἄδηλον. Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντίνος κατὰ τὴν ἐν ἔτει 1832 γενομένην ὑπὸ τοῦ ἀρχιεπίσκοπος Χατζῆ Στεφανῆ Γαϊτανάκη, Μαδρυτηνοῦ, ἐπισκευὴν τοῦ ἐν λόγῳ τεμένους, ἔλαβε γνῶσιν τῆς υπάρξεως τοῦ μνήματος καὶ τῆς ἐπιγραφῆς ἀφοῦ μόνον ἐκ τῆς δευτέρας ἐκδόσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως (1844) ἀναφέρει αὐτὸ καὶ ἀποδίδει εἰς μάρτυρά τινα ἐπὶ τῶν εἰκονομικῶν καὶ πιθανόν τὸν Ἀθανάσιον, ὅτε καὶ ἡ Ἁγία Θεοδοσία ἐμαρτύρησεν. (ἀκολουθεῖ)

ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ

(Συνέχεια)

Ο ιστορικός οὗτος λέγει τὸν φρονεῖ ὁμοεθνή αὐτοῦ Σέρβον, ὁ Σααδεδδίν «ἄζάπην», ὁ Δούκας, δύο «ἄζάπην», ὁ Πούσκουλας, τρεῖς Γενιτσάρους ὁ δὲ Ἀχμέτ Μουχτάρ, ἀποσιωπῶν τὴν ἀποτομὴν καὶ συγκαλύπτων τὴν ἔκθεσιν νῆς κεφαλῆς λέγει ὅτι, ἐπειδὴ ἐκυκλοφόρουν ἀπίθανοι φῆμαι παρὰ τοῖς Χριστιανοῖς περὶ ἀναλήψεως τοῦ Κωνσταντίνου τῆς ἐν ὑπογίῳ διαμονῆς αὐτοῦ ζῶντος, ὑποτίθεται ὅτι πρὸς διάλυσιν αὐτῶν ἐγένετο ἀνάγκη τῆς δι' ἰδιαίτερου σημείου ἐνδείξεως τοῦ θανάτου τοῦ Αὐτοκράτορος.

Περὶ τῆς τύχης τοῦ κεφαλοῦ τοῦ βασιλέως οὐδὲν λέγει γὰρ μόνον περὶ τῆς κεφαλῆς, ὁ δὲ Φραντζῆς τουνάντιον περὶ τῆς κεφαλῆς οὐδὲν λέγει, γράφει δὲ μόνον περὶ τοῦ πτώματος. Ἀξιοπιστότερος ἐν τούτοις εἶναι ὁ Φραντζῆς, καθ' ὃ ἀντόπτης καὶ ἐνδιαφερόμενος, καὶ ὑπὸ ὁθωμανῶν προσέτι βεβαιούμενος, λέγει λοιπὸν ὁ Φραντζῆς ὅτι ἀναγνωρισθέντος τοῦ πτώματος ὁ Σουλτάνος περιχαρὴς καὶ εὐφραινόμενος ὑπῆρχε καὶ προστάζει αὐτοῦ οἱ εὐρεθέντες χριστιανοὶ ἔθαψαν τὸ βασιλικὸν πῶμα μετὰ βασιλικῆς τιμῆς. Ὁ ιστορικός Ἐβλιά βεβαιοῖ τὴν ὑπὸ χριστιανῶν ταφὴν τοῦ πτώματος καὶ ὁρίζει τόπον ταφῆς τὸ Σουλῶν Μοναστήριον. Τὸ μνημεῖον τοῦ Κωνσταντίνου ποῦ ἔκειτο οὐδ' οἱ μεταγενέστεροι ἐγνώρισαν. Ὁ Ζυγομαλάς ἐκ παραδόσεως πάντως μαθὼν, ἔδειξεν εἰς τὸν Γκερλάχ τόπον ἐν ᾧ πεσὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου διήθεν ἐφορεύθη, ποῦ ὁμοῦς ἐτάφη οὐδὲν εἶπεν, ἀγνοῶν τοῦτο.

Συνεχίζων ὁ ὁθωμανὸς ὁμοίως ἱστορικός Ἀχμέτ Μουχτάρ τὰς παραδόσεις, καθ' ἃς ἐν Βεφᾷ Γιοκουσῇ εὗρεν ὁ Κωνσταντῖνος τὸν θάνατον, γράφει ὅτι εἰς τὸ μέρος ἔπεσεν ἀνεφάνη καὶ ἔκτοτε ἑορτάζεται ἅγιον, τὸ ἐν Βεφᾷ, καὶ προσθέτει ὅτι ὁ νεκρὸς ἐτάφη ἐν Βαλουκλῇ (εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς), ἐρειδόμενος εἰς τὰ γραφόμενα τῇ ἐκδοθείσῃ ἐν Βιέννῃ ἐκτενεῖ Παγκοσμίῳ Ἱστορίᾳ. Ἀγνοοῖ ἐν τούτοις ἱστορικὴν πρᾶται ὁ Ἀχμέτ Μουχτάρ διτοχυρίζομενος τὰ τοιαῦτα, διότι τὸ εἰς γείρας τῶν Ἀρμενίων

Σουλῶν Μοναστήριον (Ὑψωμαθεῖα), ἦτο ἡ Μονὴ τῆς Περιβλέτου, μέινασα εἰς τὴν κυριότητα τῶν Ὀρθοδόξων μέχρι τοῦ ἔτους 1643. Ἐν αὐτῇ ὑπῆρχε μνημεῖον Αὐτοκράτορος, ἡ τοῦ ἱδρυτοῦ Ρωμανοῦ τοῦ Ἀργυροῦ, ἡ τοῦ Νικηφόρου Φωκά, θεωρουμένου δευτέρου κτίτορος. Ὁθεν καθ' ἣν ἐποχὴν ὁ Ἐβλιά συνέγραφε τὴν περιήγησιν αὐτοῦ (1620) ἡ Μονὴ ἦτο ἐν εἰς χεῖρας τῶν Ὀρθοδόξων εἰκαζομένη, ὡς ἐκ τῆς ἐσφαλμένως ἐπληροφόρησιν ὅτι ὁ ἐν αὐτῇ βασιλικὸς τάφος ἦτο ὁ τοῦ τελευταίου βασιλέως Κωνσταντίνου. Ἀμφότεραι τὰς παραδόσεις ταύτας περὶ τοῦ μέρους τοῦ κεφαλοῦ τοῦ βασιλέως σκέψαντο. Σουλῶν Μοναστήριον ἡ Βαλουκλῇ καὶ τὸν ἀποσιωπῶν ὡς ἀπίθανον, ἀνυποστάτους μὲν μνημονευόμενας ὑπὸ ἱστορικοῦ τινος ἀποσιωπῶν ἢ τινος τῶν περιηγητῶν.

Εἰ.

Προκειμένου περὶ τοῦ τάφου τοῦ Κωνσταντίνου Παλαιολόγου, ὁ Ἀνδρέας Μουραβίεφ ἐδημοσίευσεν ἐν Πετρούπολει κατὰ τὸ ἔτος 1851 τὴν ἀνακοινωθεῖσαν αὐτῷ παράδοσιν, λέγων ὅτι ὁ μολᾶς τοῦ Γκιούλ Τζαμῆ οὐχὶ μόνον ἐπεβεβαίωσε τοὺς λόγους τῶν ἄλλων μολάδων περὶ τῆς ὑπάρξεως τοῦ τάφου τοῦ τελευταίου Αὐτοκράτορος, ἀλλὰ καὶ ἔδειξε αὐτῷ τὸν ὑποτιθέμενον τάφον, ἔνδον αὐτοῦ τούτου τοῦ τζαμίου, ὁρὸς τὴν δεξιὰν πλευρὰν μετὰ τοῦ ἱεροῦ καὶ παραπλεύρως τοῦ θυσιαστηρίου, ἐν ὑψηλοτέρῳ τοῦ ἐδάφους βαθμίδας τινὰς στενῷ θαλαμίσκῳ. Πραγματικῶς δὲ, ἐξακολουθεῖ λέγων, εὐρίσκεται αὐτόθι μαρμαρινὸς τάφος. Ἀλλὰ τίς; Τοῦ πρώτου ἢ τοῦ τελευταίου; Τοῦτο μένει ἀδύλον. Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντίνος κατὰ τὴν ἐν ἔτει 1832 γενομένην ὑπὸ τοῦ ἀρχιερέως Χατζῆ Σεφάνη Γαϊτανάκη, Μαδρηντοῦ, ἐπισκευῇ τοῦ ἐν λόγῳ τεμένους, ἔλαβε γνῶσιν τῆς ὑπάρξεως τοῦ μνημείου καὶ τῆς ἐπιγραφῆς αὐτοῦ μόνον ἐν τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει τῆς Κωνσταντινίδος (1844) ἀναφέρει αὐτὸ καὶ ἀποδίδει εἰς μάρτυρά τινα ἐκ τῶν εἰκονομάχων καὶ πιθανῶν τῶν Ἀθανάσιων, ὅτι καὶ ἡ Ἁγία Θεοδοσία ἐμαρτύρησεν. (ἀκολουθεῖ)